

VAN DE KOOK

De dag dat ik Gordon Lawson googelde, rees de zon al vroeg uit haar nachtpan: bakkend, schroeiend, blakerend. Het had al anderhalve maand haaiantanden gesausd. In die periode lag ik met een gecompliceerde rechterbeenbreuk thuis, mijn buikvlees ondertussen als een vergiet geperforeerd door dagelijkse injecties. Om de tijd te doden en bij gebrek aan goeie films of docu's bekeek ik op tv alle kookprogramma's die ik maar binnengezapt kon krijgen. Misschien leerde ik nog wat bij. Koken zat in de lift. Op de jaarlijkse nationale Boekenbeurs waren de grote mannen (tiens: de vrouwen? Tijdsgebrek? Alleen gebroed en geen gebraad?) de koks geweest: duizenden mensen hadden hun boeken gekocht. Literaire auteurs verdwenen erdoor in het niet. Thrillerschrijvers flambeerden wanhopig hun whodunits met recepten, drankzucht of gastronomie. Het leek wel alsof de hele wereld aan de kook was. Koks waren de nieuwe rockstars.

Nu monsterde ik die chef-koks en hun scheikunde op het scherm. Na enkele weken van pollepelkromtaal en overspannen keukendramatiek googelde ik Gordon Lawson: de bekende eenhandige én eenkleurige kok, zoals hij zich noemde. De kerel bestond het per dag maar één kleur aan zijn gerechten te geven, elke dag een andere. Zijn rechterhand was hij kwijtgespeeld na een bloederige keukenruzie in de jaren tachtig in Venezuela. Hij kon zich echter bijzonder goed behelpen. Hij had zelfs een tijdlang nog basket gespeeld met zijn lange lijf en zijn ene goeie poot, voor diverse goede doelen van de Wereldvoedselbank.

Met een kussen in mijn rug en mijn kapotte rechterbeen in witte geneesverpakking voor mij uitgestrekt op een verhoogde voetbank, besurfte ik de webstek van Gordon Lawson. Alleen al door met mijn vinger het touchpad van mijn laptop te beroeren, zweette ik als een das. Vreselijke bijgedachte: druppelde er wel eens kokszweet in gerechten? Om van andere lichaamssappen nog maar te zwijgen. Met mijn domotica knoppenbakje ritste ik tussendoor ook de linkerhelft van het overgordijn dicht, wegens te fel zonlicht.

Gordon Lawson had voor vandaag 31 juli 20XX in zijn restaurant *'De Kokskeerring'* aan de periferie van Plymouth een purperen dag aangekondigd. Met één hand, uiteraard: zelfs zijn embleem vertoonde zijn handicap. Zijn gasten zouden donkergekleurde borden voorgeschoteld krijgen: paaps paars, rauw rouwend purper, rauwkost, rouwkost...

Plotseling werd mijn aandacht afgeleid door een hevig gezoem – opstandig en agressief. Een kwade wesp in geel-zwarte voetbalkleuren kroop tegen de

daarnet dichtgeritste gordijnhelpt op. Instinctmatig greep ik naar mijn bordje met appelcake op, dat mijn vrouw net voor haar vertrek naar haar namiddagshift binnen mijn bereik klaar had gezet. Bedrieglijk traag duikend en zwenkend als een helikoptertje stortte de wesp zich nu op mijn linkerhand. IJlings trok ik die terug; het bordje kletterde op de grond aan scherven. De boze wesp belandde daardoor pardoos op mijn halve voet die het gips nog vrijliet. Ik greep snel naar een van mijn krukken, maar het was al te laat: het beest had zich via de onderkant van mijn grote teen in de gleuf tussen gips en mensenvlees naar binnen gewroet. Een halve seconde later incasseerde ik de pijnlijkste injectie van de afgelopen anderhalve maand. Alles behalve mijn ingegipste been krulde van de pijn. Ik gilte het uit, moederziel alleen, wapperde met mijn handen, probeerde het uiteinde van mijn witte been te bereiken, forceerde en rekte mijn heupen en lendenen, gooide me op mijn rug, vertrok mijn gezicht in een munchschreeuw.

Toen de wesp weer tevoorschijn kwam, plette ik ze in haar zomerse streepjes-truitje tussen mijn gezonde linkerhiel en mijn gipsen rechterwreef. De pijn gloeide ondertussen op, op een donkere plek onder aan mijn voet, onbereikbaar. Ik had het gevoel zelf versmacht te worden.

‘De stekels, de haren en de schubben eraf,’ beval Gordon. ‘Vooruit!’

Ik rukte gedwee voornoemd oneetbaars van en uit het lijf. Het was niet anders dan het pellen van een garnaal.

‘Sstt... niet weggooien!’ riep hij, toen hij merkte hoe ik naar de mond van het afvaltonnetje mikte. ‘Dat koken we nu. Daar trekken we een lekkere bouillon van.’

Vervolgens opende hij vakkundig het wespenlijf en peuterde er de darmkanaaltjes en dergelijke uit. Terwijl ik de schubben aan de kook bracht, perste Gordon een rodekool uit. Dat sap werd bij het kookvocht in het pannetje gevoegd. Vlak na het kookpunt gooiden we het wespenlijf erin. De vrolijke geel-zwarte strepen verdwenen onmiddellijk; in de plaats kwam een smakelijk sereen purper.

‘O... en de angel, Gordon?!’ vroeg ik. Het schoot me pas nu te binnen. ‘De angel? Maar die zit in je voet, kerel!’ glimlachte de eenkleurige kok. Hij pakte zijn vildersbijltje en hakte er in twee bewegingen mijn linkervoet mee af. ‘Maar het is mijn rechervoet!’ schreeuwde ik. ‘Nu kan ik helemaal niet meer...’ ‘Links smaakt beter!’, riep Gordon gezwind, en hij gooide van op minstens vijf meter afstand mijn linkerpoot – plof! – bij de wesp in de bouillon, die ook al vlug intens purper kleurde. De bekende kok was duidelijk een goed basketspeler geweest.